

ἀνενέωσαν τὴν ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀμυναν, καὶ ἰδίως ἀπὸ τῆς 3—9 Αὐγούστου 1809 κατέβαλον ἐπαειρημένως τοὺς ἐχθροὺς, προῆλθεν ἀπὸ τοῦ σπηλαίου αὐτοῦ καὶ ὁ Ὄφερ, ἀναλαβὼν ἤδη τὴν ὑπερτάτην ἡγεμονίαν τῆς ὑπὲρ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς κυρίων καὶ προνομίων ἐπαναστάσεως Τιρολίας. Ὁ Λερέβριος, ἡγετῆς τῆς 13 Αὐγούστου καλὸν περὶ τὸ ὄρος Ἰσελ,

σωθῆ, ἀλλὰ διὰ τὸν πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωτα δὲν ἐδέχθη τὴν γενομένην αὐτῷ πρότασιν τοῦ νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Αὐστρίαν. Ἐπὶ δύο δὲ μῆνας διετέλεσε κρυπτόμενος εἰς χιονοσκεπῆ τινα καλύβην τῶν ὄρεων καὶ οὐδ' αἱ ὑποσχέσεις, οὐδ' αἱ ἀπειλαὶ τῶν Γάλλων στρατηγῶν ἰσχυρὰν νὰ εὕρωσι προδότην τινὰ τῆς καταφυγῆς ἐκείνης. Τελευταῖον ὁ ἱερεὺς Δοναῦς, πάλαι μὲν ποτὲ φίλος τοῦ Ὄφερ διατελέσας, ἔπειτα δὲ νομίσας ἐνυτὸν ἀδικηθῆντα ὑπ' ἐκείνου, ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν στρατηγὸν Βαρτγαίην Διλλιέρτον τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, ὁστις ἔδωκεν ἄσυλον εἰς τὸν γενναῖον τῆς πατρίδος πρόμαχον, αἰχμαλωτισθέντα οὕτω, τὴν 20 Ἰανουαρίου 1810, μεθ' ὄλων τῶν οἰκείων. Φουρούμενος δ' ἐπειμείως, ἀπήχθη εἰς Μάντουαν, ὅπου ἐδικάσθη ὑπὸ στρατοδικείου, τοῦ ὁποῦ ἡ κλεισινοφρησία δὲν ἐπέβαλε θανατικὴν ποινὴν. Ἀλλὰ διὰ τηλεγράφου δεστάθη ἐκ Μεδολάνων ἡ ἐντὸς 24 ὥρων θανάτωσις τοῦ Ὄφερ, ὅ,τι ἡ μεσολάβησις τῆς Αὐτρίας ἤτις ἤθελε βιβαίως εἰσακουσθῆ, διότι προέκειτο ἤδη ὁ γάμος τοῦ Ναπλέοντος, μετὰ τῆς Μαρίας Λουδοβικείας, ἐπῆλθε βραδείως. Ὁ Ὄφερ ἐταυρεκίσθη εἰς Μάντουαν τὴν 20 Φεβρουαρίου 1810, ἀντεπεξῆλθε δὲ εἰς τὸν θάνατον γενναίως, δὲν ἐδέχθη νὰ τῷ κλείσωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ διέτεκε μόνος αὐτὸς « πῦρ ».

Ἀνδρέας Ὄφερ.

ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ, ὁ δὲ Ὄφερ διεξήγαγεν ἤδη τὴν στρατιωτικὴν καὶ πολιτικὴν διοίκησιν, ἐν μίσῳ τῶν δεινότερων ἀνωμαλιῶν, μέχρι τῆς ἐπιβάνῃ εἰρήνης (14 Ὀκτωβρίου). Τότε, προτρέψαντος τοῦ ἀρχιδουκὸς Ἰωάννου δι' ἰδίας ἐπιστολῆς τοὺς Τιρολίους εἰς ὑποταγὴν, καὶ εἰδολόντων ἀπάντα γόθεν ἐχθρικῶν σωμάτων εἰς τὰ Τιρολικὰ ὄρη, ὁ Ὄφερ ὑπετάχθη, κατὰ τὸν Νοέμβριον, εἰς τὸν ἀντιβασιλέα Εὐγένιον καὶ εἰς τὰ βαυαρικὰ στρατεύματα. Ἀλλ' ἀπατηθεὶς ἀπὸ τὴν ἀγγελίαν ὅτι ἐπέρχεται νικηφόρος ὁ ἀρχιδουκὸς Ἰωάννης, ἀνέλαβε πάλιν τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐνίκησε μὲν πολλαχοῦ τοὺς ἐχθροὺς, ἐπειδὴ ὁμοῦς ἡ ἀντίστασις δὲν ἦτον ἤδη γενικὴ ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύβῃ. Τότε ἠδύνατο εὐχερῶς νὰ

εἶναι εἰς ῥητὰς ὥρας ἐπιτετραμμένη εἰς ἕκαστον προ-

— 0 —

Ο ΛΙΓΥΠΤΙΑΚΟΣ ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Τὸ Λουῆρον, τὸ λαμπρότερον καὶ δεδαστότερον οἰκοδόμημα τῶν Παρισίων, ἄλλοτε κατοικία τῶν βασιλέων, εἶναι τὴν σήμερον ναὸς τῆς καλλιτεχνίας. Αἱ πολυτελεῖς αὐτοῦ αἰθουσαὶ κατοικεῦνται σήμερον ἀπὸ τ' ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαίας ἀγαλματοποιίας καὶ τῆς νέας ζωγραφικῆς, καὶ κατ' ἔτος ἐν αὐταῖς γίνονται ἡ τὴν πρόσοδον τῆς τέχνης μετροῦσα καὶ ἐνταυτῶν προκαλοῦσα ἐκθεσεὶς τῶν ἔργων τῶν συγχρόνων ζωγράφων. Ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἀνοίγονται καθ' ἕκαστην αἱ πύλαι τοῦ καταστήματος, καὶ ἡ εἴσοδος εἶναι εἰς ῥητὰς ὥρας ἐπιτετραμμένη εἰς ἕκαστον προ-

νομιούχο. δὴως τινές, ἰδιαίτερα γραμμάτια φέροντες, εἰσάγονται πρὸ τοῦ πλήθους δι' ἰδιαίτερης θυρίδος, ὅσοι ἔχουν τινὰ σχέσηιν μετὰ τῆς τέχνης, εἴτε ὡς καλλιτέχ. κι οἱ ἰδοί, εἴτε ὡς ἀληθεῖ, ἢ ὑποτιθέμενοι τεχνογνώσται.

Κατὰ τὴν πρῶτην λοιπὴν τῆς πρώτης ἡμέρας, καθ' ἣν ἔμ. λλε ν' ἀνοιχθῆ ἡ μυστηριώδης θυρίς, νέος, ὅστις καὶ ἐκ τῆς τῶν ἐνδυμάτων τομῆς, καὶ ἐκ τῆς μακρᾶς καὶ ξανθῆς κόμης, καὶ ἐκ τοῦ εἰς τὸν πώγωνά του ἐπενθούντος νεανικοῦ καὶ ὀλίγου γενείου, εὐκόλως διεκρίνετο ὡς μὴ Γάλλος, περιεφέρετο περιμένων εἰς τὴν πλατεῖαν ἢ τὴν μετ' ἀλλήν αὐλήν τοῦ Λούβρου, καὶ τὴν διεμέτρα ἀνωπομόπως μέχρις οὗ ἤθελε φθάσει ἡ στιγμή τῆς εἰσόδου του εἰς τὴν πινακοθήκην. Πρέπει ὁμως νὰ δηλολογήσωμεν ὅτι ἡ ἀνωπομονησία του δὲν προήρχετο τοσοῦτον ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ θαυμάσῃ τὰς νεοφανεῖς εἰκόνας, ὅσον ἐκ τῆς ἀνάγκης ἣν εἶχε νὰ ἔμβῃ εἰς μέρος ὑπόστεγον, διότι τὸ πρόσωπόν του ἦτον μελανόν ἀπὸ ψύχος, καὶ ὁ δυστυχῆς νεανίας τρέμων ὑπὸ τὸν καθύριον μὲν ἀλλὰ τεταρτισμένον του ἐπενδύτην, μάτην ἐπροσπάθει νὰ θερμάνῃ τὰς νεοαρκωμένας χεῖράς του, κρούπων αὐτὰς εἰς τοὺς κόλπους του. Μὴ ἔχων οὔτε ἀτυλον οὔτε πόρον τινά, ἀρ. τρεθεῖς τὴν προτερσίαν ὑπὸ κλεπτῶν ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους τὸ μικρὸν του βαλάντιον, περιέχον ὅλην τὴν περιουσίαν, ἤναγκάσθη νὰ διανυκτερεύῃ ἐπὶ τῆς λιθίνης ἔδρας πρὸ τοῦ θυρώματος ἐνὸς ξενοδοχείου, νύκτα ἀτελεύτητον καὶ δεινήν! Μετὰ πόσης χαρᾶς ἐπομένως εἶδεν ἀνατέλλουσαν τὴν ἡμέραν, καὶ μετὰ ταῦτα ἀνοιχθεῖσαν τὴν ἰδιαίτεράν θυρίδα τοῦ Λούβρου, ὅπου σπεύσας, εἶδειξεν εἰς τὸν θυρωρὸν γραμμάτιον φέρον τὸ ὄνομα Φρεδερίκος ***, καὶ ἐπιτρέπον τὴν εἰσοδὸν εἰς αὐτὸν ὡς καλλιτέχνην ἐκ τῶν συναγωνιζομένων! Μὲ ὑπόπτερον βῆμα ἀνέβη μίαν τῶν πλαγιῶν καὶ εἰς αἰώνιον σκότος βυθισμένων κλιμακῶν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν πινακοθήκην.

Τὸ πρῶτόν του βλέμμα ἀνοεῖται ὅτι διευβύνθη πρὸς τὴν εἰκόνα ἣν εἶχεν ἐκθέσει, πρὸς τὸ ἔργον ἐκεῖνο τῶν μακρῶν ὀνείρων του, τῶν νεανικῶν πόθων του, ὑπὲρ οὗ ἐθυσίασε καὶ τὰ ἔσχατα τῶν πόρων του λείψανα! Ὅταν δὲ μετὰ πολὺμηνον σπουδῆν καὶ μετ' ἐπίμονον ἐργασίαν ἐπετύπωνεν ἐπὶ τοῦ πίνακος ὅτι χαρῆεν ἢ ὅ,τι ὑψηλὸν ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ νέᾳ γερμανικῇ κεφαλῇ του, τότε ἡ τέχνη δὲν τῷ ἤρκετε πλέον, τότε ἠθέλησε καὶ τὴν δόξαν! Τὰ Παρίσια ἐπεθύμει, τὴν περίφημον αὐτὴν ἐκθεσιν, καὶ τέλος κατώρθωσε τὴν εὐχὴν του διὰ μεγίστων θυσιῶν, ὧν ἡ ἐσχάτη δυνατὴ εἰς αὐτὸν ἦτον νὰ πωλήσῃ τινὰ μικρὰ κειμήλια, τὴν μόνην κληρονομίαν ἣν τῷ ἀφήκεν ἡ πτωχὴ μήτηρ του, καὶ ἐξαργυρώσας αὐτὰ, ἐτύλιξε τὴν εἰκόνα του, τὴν ἔθεσεν εἰς τὰ νῶτά του, καὶ ἀνεχώρησε μόνος, πεζός, χωρὶς φίλου ὅστις νὰ τὸν συνοδεύσῃ ἐπὶ μικρὸν τῆς ὁδοῦ, χωρὶς οὐδεμίαν φωνὴν νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ.

Καὶ ὁμως τὴν πόλιν ἥς ἐμακρύνετο κατῴκει μίαν νέα καὶ φιλόγεως κόρη, γαλανόφθαλμος καὶ ξανθὴ, ἥς τοὺς χαρακτῆρας πολλακίς κλοπιμαίως παρέστησεν ἐπὶ τῶν εἰκόνων του, ἢ πολλακίς παρηκολούθη-

τεν εἰς τοὺς περιπάτους μακρόθεν τὰ ἐλαφρὰ καὶ ζωηρὰ βήματα· ἀλλὰ νὰ τῇ ἀποτεινῇ καὶ μίαν μόνην λέξιν ποτὲ δὲν ἐτόλμησε, διότι ἡ νέα ἦτον κόρη βαρύνου, καὶ διὰ νὰ πληρωθῇ τὸ χάσμα μεταξύ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης, διὰ νὰ ἐλπίσῃ ὅτι τὸ βλέμμα τῆς δὲν θέλει ἀποτραπῆ ὑπερήφανον ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι τὰ χεῖλη τῆς θέλουσι μειδιάσει συγκταθρατικῶς εἰς τοὺς λόγους του, ἔπ. επε, μὴ ἔχων εὐγένειαν, νὰ ἔχη καὶ πλοῦτον, καὶ στερούμενος καὶ αὐτοῦ, ν' ἀποκτήσῃ καὶ δόξαν. Ἰδοὺ διατὶ ἐτύλιξε τὴν εἰκόνα του καὶ ἦλθε μόνος καὶ πεζός εἰς Παρίσια, ὅπου περιεφέρετο ἤδη ἄπορος, ἄσοικος, ἄπιτος!

Ἦν ὃ δὲ οὕτως ἔστατο ἐντὸς τῆς πινακοθήκης κατῆρης, εἰς σκέψεις παρὰ-δομένας, καὶ τῆς ζωῆς του ἀναπολῶν τὰς θλιβερὰς περιστάσεις, τὸ πλήθος ἐν τούτοις συῆρρει, κτὶ περιεκύκλου τὰς εἰκόνας τῶν ὀνομαστοτέρων ζωγράφων, ἀντὶ ἰδίας κρίσεως τὴν κοινήν φήμην λαμβάνον ὡς ὀδηγόν· ἐμπρὸς δὲ τῶν ἐπιλοίπων, ὅτων οἱ καλλιτέχ. δὲν εἶχον κατορθώσει ἀκόμη ν' ἀνγκύψωσιν εἰς τὸν ἥλιον τῆς φήμης ἢ μάλλον νὰ υἱοθετηθῶσιν ὑπὸ τοῦ συρμοῦ, καὶ ἀριστουργήματα ἂν ἦσαν αὐταί, οἱ πολλοὶ περῆρχοντο μετὰ μεγαλοπρεστάτης περιφρονήσεως. Ὁ Φρεδερίκος ἔστατο ἐν τῇ αἰθρῷ εἰς ἥς τοὺς τοίχους ἐκρέματο ἡ εἰκὼν του, καὶ περιέμενε μὲ πάλλουσαν τὴν καρδίαν. Τινές παρερχόμενοι ἐμπρὸς αὐτῆς, τῇ ἐβρίπτον ἀνά ἐν ἀδιάφορον βλέμμα, ἢ καὶ οἱ εὐμενεῖτεροι ἀπέβλεπον εἰς τὸν ἐντυπον ὀ. η. γ. δ., καὶ βλέποντες τὸ ἄγνωστον ὄνομα Φρεδερίκος, ἐξηκολούθ. ο. τὸν δρόμον των. Τέλος αὐτὸς μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀγωνίαν ταύτην, φοβούμενος δὲ μὴ ἀκούτῃ καὶ πικρὰν τινὰ ἐπίκρισιν τοῦ ἔργου του, ἦτις νὰ καταστρέψῃ τὸ τελευταῖον ἔρεισμα τοῦ κόσμου τῶν ὀνείρων του, τὴν πρὸς ἑαυτὸν πίστιν του, ἐβρίφθη εἰς μίαν τῶν παρακειμένων αἰθουσῶν, ἀνήκουσαν εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν μουσεῖον· καὶ ἐκεῖ, καταβεβλημένος ἀπὸ τῆς νυκτὸς τὸ ψύχος καὶ τὴν ἀγρυπνίαν, τὸν ἐγκέφαλον ἔχων τεταραγμένον ἀπὸ τὴν πείναν καὶ τὴν ἡλικίαν ἀνητυχίαν, ἐκάθηται εἰς μίαν ἀπὸ τῶν ἔδρας τὰς προστανακεκλιμένας εἰς τὰς ὑελίνους σκευοθήκας, ἐν αἷς διατηροῦνται αἰγυπτιακαὶ ἀρ. αἰότητες. Εἰς αὐτὰς, δὲ προσήλωσε τοὺς ὀρθαλοῦς του ὡς νὰ τῆς σποδάζῃ, ἀλλὰ κατ' ἀληθειαν χωρὶς νὰ τὰς βλέπῃ, καὶ κατ' ὀλίγον τὰ βλέφαρά του βαρυθέντα, ἐκάλυψαν τοὺς ὀρθαλοῦς του, καὶ ἔπειτα ἡ κεφαλὴ του ἐκλινε πρὸς τὸ στήθος του, καὶ παρεδόθη εἰς ὑπνηλότητα τεταραγμένην, ἣτις ὁμως δὲν ἐμπόδιζε τὸ βραδὺ καὶ ἐπίσημον βῆμα τοῦ μεγαλοπρεπῶς εἰς τὰς εὐρείας στοὰς περιερχομένου φύλακος, νὰ πλήττῃ τὴν ἀκοήν του.

Χωρὶς νὰ προσέξῃ ὁ Φρεδερίκος εἶχε στηρίξει τὸν βραχίονά του εἰς τῆς ὀπισθεν τοῦ σκευοθήκης τὸν ὑελον. Αἰφνης ἠσθάνθη ὅτι ὁ ὑελος ἐνέδιδε τρίζων, καὶ ἐθραύσθη. Ὁ νεανίας ἀνασκιρτήτας ἐξύπνησεν. Ὅποιος δὲ ἦτον ὁ τρόμος του! Ὁ φύλαξ ἠθέλεν ἔλθαι ἀμέσως νὰ τῷ ζητήσῃ τὴν τιμὴν τοῦ ὑελου, ἴσως νὰ τῷ προσάψῃ ἀκόμη κλοπῆς ἀπόπειραν, καὶ οὔτε ὀβολὸν δὲν ἔχει ὅπως πληρώσῃ τὸ ὑελὸν τοῦλάχιστον. Τί γὰρ γίνῃ; τί νὰ πράξῃ; Τοιαῦται ἰδέαι τὸν ἐβασάνιζον,

καὶ ὁμοῦ ἐπροσκοιεῖτο ὁ δυστυχὴς ὅτι κοιμᾶται, καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ κινήσῃ τὸν βραχίονα, ἀν καὶ ἠθάνετο εἰς αὐτὸν πόνον, διότι τὸν ἐκέντα ἰσως τμήμα ὑέλου ἢ κᾶμμία ἀρχαιότης ὄξεια.

— Ἄν θαῦμα δὲν συμβῆ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, πῶς ποτὲ θὰ σωθῶ ἀπὸ τὴν δεινὴν ταύτην θέσιν; Ἦθελον νὰ ἔχω κᾶμμίαν μαγικὴν δύναμιν ἢ ἀναγκάσω διὰ μίαν στιγμήν καὶ νὰ μακρυνθῆ ἀπέδῳ ὁ φοβερός αὐτὸς φύλαξ, ὅστις ἰσως μὲ παρετήρησε καὶ μὲ παραφυλάττει.

Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἔλεγεν, ἤκουεν αἴφνης τὸ βῆμα τοῦ φύλακος κατ' ὀλίγον ἐξασθενεῖν, καὶ τέλος παύσαν ἢ ἀντηχῆ ἐντελῶς, καὶ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς, ᾧ τῆς εὐτυχίας! εἶδεν ὅτι εἶναι εἰς τὴν αἴθουσαν μόνος! Ἐκνοεῖται ὅτι ἀμέσως ἠγέρθη καὶ ὤρμησε πρὸς τὰς αἰθούσας τῆς ζωγραφικῆς, ὅπου ἀνεμίχθη καὶ ἐκρύβη μεταξὺ τοῦ πλήθους.

Ἐκεῖ δὲ, ἐκλαμβὸς διὰ τὴν εὐτυχίαν του, πνευστιῶν καὶ ἀσθμαίνων, ἐστρέψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν εἰκόνα του, καὶ πλήρης συγκινήσεως εἶδεν ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι εἶχον συνέλθει περὶ αὐτῆς.

— ὦ! εἶπε πλήρης χαρᾶς, ἀν ἡ τύχη τῶ ὄντι ἔπαυσε νὰ μὲ κατατρέχῃ, ἀν ἐξετιμῆθῃ ἢ τῆχη μου καὶ εὐρεθῇ ἀγοραστῆς τῆς εἰκόνας μου! Ἀφροσύνη καὶ νὰ τὸ ὑποθέσω! Διότι διέφυγον ἀπὸ τὴν γέλοον ἐκείνην θέσιν, τοῦτο δὲν εἶναι λόγος διὰ νὰ ἐπιτύχω καὶ εἰς τὰ λοιπά. Τὴν μαγικὴν δύναμιν δὲν τὴν ἔχω...

Μόλις συνέλαβεν αὐτὴν τὴν ιδέαν, καὶ δύο ἄνδρες ἀπεσπάρθησαν ἀπὸ τῶν περιστοιχιζόντων τὸν πίνακα ὁ εἰς ἦτον γέροντος σεβάσιμος, ὁ δὲ ἄλλος νεὸς γνωστός εἰς τὰ Παρίσια διὰ τὸν ἀπέραντον πλοῦτόν του καὶ τὸν ὑπὲρ τῆς τέχνης ἐνθουσιασμόν του.

— Κάρολε, ἔλεγεν ὁ γέροντος, ἄφες με ν' ἀγοράσω τὴν εἰκόνα ἐκείνην. Σοὶ τὸ ζητῶ ὡς δείγμα φιλίας. Ὀλίγη ζωὴ μοὶ μένει ἀκόμη, καὶ εἶσαι ὁ μόνος μου κληρονόμος. Ἄφες με ν' ἀπολαύσω τὸ ἐξαισιῶν αὐτὸ ἔργον ἐν ὄτῳ ζῶ.

— Σοὶ τὸ παραχωρῶ, εἶπεν ὁ νέος, ἐπὶ συμφωνίᾳ ἔμως ὅτι ἡ πρώτη του εἰκὼν θὰ εἶναι ἐδική μου, καὶ ὅτι θὰ μ' ἐπιτρέψῃς νὰ τῷ τὴν παραγγεῖλω ἀμέσως σήμερον, πρὶν τῆς ἄλλης ἢν θέλεις νὰ τῷ παραγγεῖλω ὡς παράρτημα ταύτης.

— Ἔστω, εἶπε στεναζὼν ὁ γέροντος, ἔστω, Κάρολε. Ἄλλ' εἶσαι τυραννικὸς εἰς τὰς ἀπαιτήσεις σου.

Ὁ Φρεδερίκος ἐνόμιζε κατ' ἀρχὰς ὅτι ὀνειριάζεται. Ἦναγκάσθη ὁμοῦ νὰ πεισθῆ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ ὠτὰ του, ὅταν εἶδε τὸν γέροντα καὶ τὸν νέον, ἄφ' οὗ ἀπέτειναν μίαν ἐρώτησιν πρὸς ἕνα τῶν ἐφόρων, ν' ἀπευθυνθῶσι πρὸς αὐτὸν μὲ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη.

— Μὲ συγχωρεῖτε, Κύριε, εἶπεν ὁ νέος, ὅτι ἐρχομαι νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ ὑποθέσεων ἐν μέσῳ τῆς ἐκθέσεως· ἀλλ' ἰδοὺ ὁ θεὸς μου, ὁ πρίγκιψ ἡ, ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθῆ εἰς ὑμᾶς, καὶ ν' ἀγοράσῃ τὴν εἰκόνα σας.

— Τῷ ὄντι, κύριε, τὴν θεωρῶ ὡς κτήματά μου, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν τιμὴν τῆς, εἶπεν ὁ γέροντος, προσφέρων εἰς τὸν ἐκλαμβὸν Φρεδερίκον δέμα χαρτονομισμάτων. Ἐπιθυμῶ προσέτι, Κύριε, καὶ ἄλλην μίαν εἰκόνα τῶν αὐτῶν διαστάσεων.

— Καὶ ἐγὼ δύο ἄλλας ὁμοίας, εἶπεν ὁ νέος· καὶ διὰ νὰ ἔχω τὸν λόγον σας, καὶ νὰ μὴ ὑποχρεωθῆτε ἄλλας πρὸ τῶν ἡμετέρων, εὐραστηθήτε νὰ δεχθῆτε τὴν τιμὴν αὐτῶν.

— Καὶ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἠθέλετε μᾶς προξενήσει, ἐπρόσθεσεν ὁ γέροντος, ἀν ἠθέλετε νὰ ἔλθητε σήμερον νὰ γευματίσωμεν εἰς τὴν εἰκίαν μας, ὅπου θέλετε ἀπαντήσῃ καὶ ἄλλους συμπατριώτάς σας. Ἴδοὺ ἡ διεύθυνσίς μου. Χαίρετε, Κύριε. Ἀπόψε σᾶς περιμένω.

Καὶ ἀμφότεροι ἐμακρύνθησαν.

Ὁ δὲ Φρεδερίκος ἔμεινε βωδὸς ὑπ' ἐκπλήξεως. Ἐκράτει δὲ εἰς τὰς χεῖρας του τριάκοντα γιλ. φράγκων!

— Ὀνειρον, ὄνειρον, ἔλεγεν, ἡ παραφροσύνη!

Καὶ ταῦτα λέγων ἐκίνησε τὴν χεῖρα εἰς σήμα δραματικόν. Εἰς τὸ κίνημα ὁμοῦ τοῦτο ἤκουσε πράγμα τι περὶν κατὰ γῆς, καὶ προτίξας, εἶδεν ὅτι ἦσαν δύο τμήματα θαλίῃς μείναντα ἐμπεπλεγμένα εἰς τὸν ἀγκῶνα τοῦ φορέματός του, καὶ ἐν αἰγυπτιακὸν δακτυλίδιον κατωξυδωμένον.

Ὁ Φρεδερίκος λαβὼν τὸ δακτυλίδιον, καὶ παρατηρήσας αὐτὸ περιέργως, ὠρμήθη ἀμέτῳ καὶ φυσικῶς νὰ τὸ φέρῃ ὀλίτω εἰς τὴν σκευοθήκην ὅθεν ἄκων τὸ εἶχε λαβεῖ, καὶ διευθύνετο ἤδη πρὸς τὴν αἴθουσαν τῶν αἰγυπτιακῶν ἀρχαιοτήτων, ὅταν διερχόμενος πάλιν ἐμπρὸς τῆς εἰκόνας του, περὶ ἧς ἴσαντό τινες κυρίαὶ καὶ τὴν ἐθεώρουν, ἠθάρθη αἴφνης τὴν καρδίαν του συτελλομένην, καὶ τοὺς λογισμοὺς του λαμβάνοντας ἄλλην διεύθυνσιν· διότι μία τῶν γυναικῶν τούτων, στρέφουσα τὰ νῶτα πρὸς τὴν εἰσοδὸν τῆς αἰθούσης, ἀνεπόλει εἰς τὸν νέον καλλιτέχνην τὴν Μαρίαν ἢν ἠγάπα, τὴν Μαρίαν πρὸς ἣν οὐδέποτε ἐν τῇ ταπεινότητι καὶ ἐν τῇ εὐτελείᾳ του δὲν εἶχε τολμήσει ν' ἀποτείνῃ καὶ μίαν λέξιν. Ἐν ᾧ δὲ ἴστατο ἐκεῖ, ὡς ἐὼπιον ὀπτασίας ἦτις ἐφοβεῖτο μὴ διασκειδασθῆ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἢ νέα κόρη ἐστράφη, καὶ ᾧ τοῦ ἀπιστεύτου θαύματος! ἦτον αὐτὴ ἡ Μαρία, αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ, ἡ Μαρία εἰς τὰ Παρίσια! ὦ! εἶναι δυνατόν! δέδοται εὐτυχία ταιαύτη! Προχωρεῖ, χαιρετᾷ, καὶ ἡ Μαρία τὸν ἀντιχαιρετᾷ μειδιῶσα! Ἐκείνη, ἐκείνη εἶναι, καὶ ἡ μήτηρ της εἶναι πλησίον της! Ἡ ὑπερήφανος βαρῶν ἦτις ἄλλοτε τόσον περιφρονητικῶς ἐβλεπε τὸν Φρεδερίκον. Ἴδοὺ τώρα προχωρεῖ πρὸς αὐτὸν ἰδοὺ τώρα τὸν πλησιάζει!

— Χαίρετε! κύριε, τῷ λέγει· ἐπιτρέψατε εἰς μίαν συμπατριώτιν σας νὰ σᾶς συγχαρῆ διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν σας, ἧς ἀκούει ἤδη πεταμένην τὴν φήμην, διὰ τὴν δόξαν ἢν δρέπετε, καὶ ἦτις θέλει ἀντανακλασθῆ εἰς τὴν ὠραίαν μας Γερμανίαν. Σᾶς βεβαίω, κύριε, μετὰ δακρύων εἶδα κατὰ πρῶτον τὴν θαυμασίαν εἰκόνα σας.

Καὶ τείνουσα εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρα, ἐσφιγξα φιλικῶς τὴν τοῦ καλλιτέχνη· ἦλθε δὲ καὶ ἡ Μαρία καὶ τῷ εἶπε τινὰς λέξεις μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν της, καὶ ὤψωσε, πλήρης συγκινήσεως, τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν ζωγράφον τῆς πατρίδος της. Ἐπιτα δὲ, λαβοῦσα τὸν βραχίονα τοῦ νέου, διήλθεν ὑπερηφάνως τὸ πλῆθος τῶν περιέργων, οἵτινες ἐστρέφοντο ὅπως ἰδῶσι τὸν τεχνίτην ὃν υἱοθετεῖ ἡ δόξα, καὶ ἐπανέλαβαν μυστικῶς τ' ὄνομά του.

Ὁ δὲ Φρειδερίκος ἐν μέσῳ τῶν βιαίων ψυχικῶν συγκινήσεων, ἂν καὶ εἶχε τριάκονταχιλιάδας φράγκων εἰς τὸ κεφαλαιωμένον χαρτοφυλάκιόν του, ὅπου ἄλλοτε ἐρύλαττε μόνον τὸ διαβατήριόν του, ἀλλὰ δὲν εἶχε πραγματίσει ἀκόμη, καὶ διὰ ταῦτα μύρια φαντασίαι ἀνῆρχοντο ἀπὸ τοῦ κενοῦ τοῦ στομάχου εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του, δι' εἶχον καταβορῶσαι αἱ τοσαῦται αἰφνιδιαί μεταβολαὶ τῆς τύχης του, καὶ αἱ βροχηθὸν ἐπιβλοῦσαι εὐτυχίαι ἰκεῖναι. Τραφεὶς μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν μύθων τοῦ Ὀσμάνου, καὶ πρᾶληπτικός ὡς πᾶς νέος Γερμανός ὅστις ἔχει ζωηρὰν φαντασίαν, ἐπίστευσε σχεδὸν πραγματικῶς ὅτι εἰς μαγίαν ὤφειλε τὴν νέαν του τύχην. Καὶ ἐνθυμηθεὶς ὅτι ἡ εὐτυχία του ἤρχισεν ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀπέκτησε κατὰ παράδοξον συγκυρίαν τὸ αἰγυπτιακὸν δακτυλίδιον, ἤρχισεν νὰ σκεπτήται ἂν ἄραγε δὲν εἶναι αὐτὸ ὁ δακτύλιος τοῦ Σολομῶντος. Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον παρεδεχθὴ αὐτὴν τὴν ἰδέαν, καὶ τὴν ἐπίστευσεν ἐντελέστατα, καὶ ἔκτοτε ὅλα ὅσα τῷ συνέβησαν τῷ ἐφαίνοντο φυσικὰ καὶ εὐεξήγητα πλέον, καὶ ἂν ὅλοι οἱ θεσσαυροὶ τοῦ κόσμου τῷ ἐπροσφέροντο δὲν εἶδεν τὸ αἰγυπτιακὸν δακτυλίδιον δι' αὐτοῦ, διότι εἶχε τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἡ τύχη του ἀπ' αὐτοῦ ἐξηρτάτο.

— Νὰ ἰδῶμεν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ἂν τὸ δακτυλίδιον τοῦτο εἶναι τῷ ὄντι ὁ δακτύλιος τοῦ Σολομῶντος, καὶ ἂν ἔχη τὴν δύναμιν νὰ ἐκπληρῇ ὅλας τὰς ἐπιθυμίας μου, θέλω ἀπόψε νὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ γέμισμα τοῦ πρίγκιπος τῆς Μαρίας καὶ ὅλην τὴν οἰκογένειάν της.

Ἀλλὰ θὰ θαυματουργήσῃ τῷ ὄντι τὸ δακτυλίδιον τοῦ Σολομῶντος; Ἡ πίστις του εἰς αὐτὸ δὲν ἦτον ἀκόμη τόσον σθερεὰ, ὥστε νὰ μὴ αἰσθάνηται ἐναγωνίους δισταγμούς καὶ ἀνυπομονησίαν μέχρις οὗ ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ γαύματος· οὐχ ἦττον ὁμῶς ἐστολίσθη μὲθ' ὅσης ἐνεδέχετο περισσοτέρας φροντίδος, ὥστε ὅταν ἐξῆλθε τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου ὅπου εἶχε καταλύσει, οὐδεὶς ἤθελεν ἀναγνωρίσει τὸν πτωχὸν καὶ ταλαίπωρον ἐκεῖνον πένητα τῆς πρωίας, βλέπων τὸν ἀκμαῖον αὐτὸν νεανίαν, μὲ τὴν ἐνθὺν, χαριέντως βροστρυχίζουσαν κόμην του, τὸ εὐκαμπτον καὶ εὐγενές του ἀνάστημα, τὸ παιδρὸν πρόσωπόν του, ἐφ' οὗ ἐπέλαμπεν εὐτυχία. Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ πρίγκιπος, ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι ἐσπευσαν πρὸς αὐτὸν, ὅλοι τῷ ἔτεινον τὰς χεῖρας, ὅλοι τὸν συνέχαιρον. Ὁ Φρειδερίκος ὁμῶς ἐμείνεν ὅλος κατατεθορῶμενος, διότι πλησίαν τῆς ἐστίας εἶδε τὴν Μαρίαν καὶ ὅλην τὴν οἰκογένειάν της· καὶ μετ' αὐτῶν τὸν Φρίτζ Μάυερ, τὸν φίλον του ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, τὸν μόνον εἰς ὃν ἐνεπιστεύθη τὰ πρὸς τὴν Μαρίαν αἰσθημάτων, τὸν Φρίτζ Μάυερ, σοφὸν ἀρχαιολόγον, δι' εἶχεν ἀρήσει, καὶ ἐνόμιζεν ἀκόμη ἠσυχολημένον εἰς τὰ βᾶθη τῆς Γερμανίας.

Οἱ δύο φίλοι ἔλαβον ὁ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἄλλου, καὶ ἀπεσύρθησαν εἰς ἓν παράθυρον ὅπως ὁμιλήσωσι πλέον ἀνέτως.

— Ἴδου λοιπὸν, εἶπεν ὁ Μάυερ πρὸς τὸν Φρειδερίκον, ἰδου ἐγίνες μέγας ζωγράφος, ἰδου ἐπλούτησας, ἰδου ὅλοι σου αἱ εὐχαὶ ἐπληρώθησαν· διότι αὐριον, ἀπόψε ἂν θέλῃς, ἠμπορεῖς ν' ἀρραβωνισθῇς τὴν Μα-

ρίαν. Εἶπα εἰς τὴν μητέρα της ὅτι τὴν ἀγαπᾷς, καὶ μετὰ δάκρυα χαρᾶς ἐδέχθη τὴν εἶδησιν ταύτην. Ὁ Φρειδερίκος, εἶπεν, ἀπέκτησε φήμην ἣτις θέλει ἀντηχήσει ἐφ' ὅλης τῆς Γερμανίας· μετ' ἀγαλλιᾶσεως τὸν θεχόμενόν ὡς υἱόν μου, ὅταν φέρῃ εἰς τὴν Μαρίαν μου τὴν δόξαν μετὰ τῆς εὐτυχίας.

— ὦ! ὁ δακτύλιος τοῦ Σολομῶντος! ἀνέκραξεν ὁ Φρειδερίκος.

— Τί λέγεις; ἠρώτησεν ὁ Μάυερ ἐμφορῆτος, φοβούμενος μὴ ὁ φίλος του ἀπὸ ὑπερβολῆν χαρᾶς παρεφρόνησεν.

Ἀλλ' αὐτὸς τῷ ἐβίβη τὸ αἰγυπτιακὸν δακτυλίδιον, καὶ τῷ εἶπεν ὁποίαν πρόληψιν συνέλαβε περὶ τῆς ἐπιρροῆς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τύχης του, καὶ ποῖον ἀρχαιολογικὸν τυμπέρασμα ἐξήγαγεν ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν του.

Ὁ δὲ Μάυερ, λαβὼν τὸ δακτυλίδιον καὶ θεωρήσας αὐτὸ προσεκτικῶς, τῷ τὸ ἀπέδωκε μειδιῶν.

— Τὸ δακτυλίδιον τοῦτο, φίλε, τῷ εἶπε, δὲν εἶναι τοῦ Σολομῶντος. Εἶναι ἀρχαιότερος νέος κατασκευῆς, ἐξ ἐκείνων δι' ὃν ὑπεύθυνος κερδοσκοπία ἀπατᾷ τῶν ἀρχαιοφίλων τὸν ζῆλον· πολλάκις, ὅταν δὲν φωτίζῃ αὐτὸν ἀληθῆς μάθησις.

— Λυποῦμαι, ἀπεκρίθη ὁ Φρειδερίκος· διότι ἐνόμιζον ὅτι ἀνεκάλυψα εἰς τὴν δύναμιν αὐτοῦ τὸ μυστήριον τῆς αἰφνιδιαίας μεταβολῆς τῆς τύχης μου.

— Τὸ μυστήριον τῆς μεταβολῆς τῆς τύχης σου, εἶπεν ὁ Μάυερ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς, συνίσταται εἰς ἄλλην δύναμιν ἀνωτέραν τῆς τοῦ δακτυλίου τοῦ Σολομῶντος, εἰς τὴν δύναμιν τῆς μεγαλοφυίας σου.

Καὶ φέρων αὐτὸν πρὸς τὴν μητέρα τῆς Μαρίας,

— Κυρία, τῇ εἶπε, τὸν δεχέσθε ὡς υἱόν σας,

Αὐτὴ δὲ, στραφεῖσα πρὸς τὴν θυγατέρα της,

— Μαρία, τῇ εἶπεν, ἀκούεις τί μ' ἐρωτοῦν; ἂν θελωμαι τὸν Φρειδερίκον ὡς υἱόν μου.

Ἡ Μαρία τότε ἐρρίβθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς της· καὶ ἔδωκε τὴν χεῖρά της εἰς τὸν Φρειδερίκον, ὅστις τὴν ἐβίβη.

Τῇ δ' ἐπαύριον ὁ Φρειδερίκος ἐβίβη πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς αἰγυπτιακῆς συλλογῆς τοῦ Λούβρου, τῷ ἀπέδωκε τὸν ὑποτιθέμενον ἀρχαῖον δακτύλιον, ὅστις μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας κατετέθη εἰς τὴν ἀρχαίαν του θέσιν, καὶ ὁ θέλων δύναται νὰ τὸν ἰδῇ ὑπ' ἀρ. . .

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ὁ Κύριος Ἀσώπιος ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ συγγραφέων, — ἐννοεῖ δὲ τῶν ἀρχαίων, — ἀναφέρει καὶ τὴν νέαν κοίτην τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ μόνον ὅπως ῥίψῃ κατ' αὐτῆς τὴν μέλαιναν ψήφον. Ὅλοι οἱ νεώτεροι ποιηταὶ τῆς Ἑλλάδος εἰσὶν, ὡς ἐξαμβλώματα, ἀξιοὶ τοῦ Κεάδα· ἓνα δὲ μόνον ἐξαιρεῖ τὸ γενικὸν ὀστρακισμὸς, εἰς ἓνα μόνον παραχωρεῖ τὴν εἰλικωνιάδα θάφην, καὶ οὗτος εἶναι ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος, τὸ δὲ ποίημά του, τὰ δημοτικὰ ἄσματα. Τὰ καθ' ἡμᾶς, προθυμότεροι εἰς τὸν ἑπαινον ἢ εἰς τὸν ψόγον, διατάζομεν, τὸ ὁμολογοῦμεν, νὰ παραδοχθῶμεν καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν τὸ πρῶ-